

Ἐπιγραφαὶ Ῥόδου, Θήρας, Νάξου, Ἀρκαδίας

ὑπὸ

Φριδερεϊκού Χίλλερ.

A) Ῥόδου.

Ἐκτυπον ἀπέστειλεν ὁ κ. Βενετοκλῆς πρὸς τὸν κ. Ν. Πολίτην, ὃ δ' ἐχαρίσατο ἐμοὶ πρὸς κατάλληλον χρῆσιν· οὐδεὶς δὲ καταλληλότερος τόπος τῆς δημοσιεύσεως εὐρίσκειται ἢ τὸ κλεινὸν ὄργανον τῆς Ἀθήνησιν Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

Τὰ γράμματα εἶναι τὰ γνωστὰ τοῦ α' πΧ αἰῶνος, ὅτε ἀλλαγῶ μὲν τῆς Ἑλλάδος ἔγραφον κακῶς, ἐν δὲ Ῥόδῳ σχεδὸν ἐπιμελέστατα· πρβ. Jb 1894, 23:

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΝ ΚΡΑΤΙΝΟΥ ΚΛΙΜΙ
ΤΙΜΑΘΕΝΤΑΥΠΟΛΙΝΔΙΩΝ ΠΑΣ
ΤΕΙΜΑΙΣΚΑΙ ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ
ΑΝΘΥΠΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΟΥΣ
ΤΑΝΤ ΠΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤ

[1] [Ὁ δᾶμος ὁ Ῥοδίων ἐτίμασε]

1 Ἡράκλειτον Κρατίνου Κ[αμύνδιον, τιμαθέντα ὑπὸ Λινδίων πάσαις ταῖς τειμαῖς καὶ πρεσβεύσαντα [ποτὶ τοὺς ἀνθυπάτους καὶ ἐπαρχοὺς, [καὶ ταμιεύ-
5 σαντ[α κα]ι ἱερατεύσαντ[α - -

Στίχ. [1]· παραδείγματος χάριν συνεπλήρωσα, πρβ. IG XII² 89· 90· 91, διότι ἡ μνεία τῆς βουλῆς (ἀρ. 92· 95) ἐν ταιαύταις ἐπιγραφαῖς ὕστερον μᾶλλον συνειθίζεται.

Στίχ. 5· ταμιεύ[σ]αντα ἦν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πρβ. IG XII¹ 54· 58¹⁸. Τὰ λείψανα ἐπιτρέπουσι καὶ ἄρ[ξ]αντα· ἀλλὰ τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐν Ῥόδῳ γενικὴν, οἷον ἀφράκτιον, ὡς ἐν τῇ βάσει τῶν Ἐπιγράμτων IG XII¹ 43²¹.

Στίχ. 5· λείπουσιν ἄδηλον ὅσοι στίχοι, περιέχοντες τὸ τε ὄνομα τοῦ θεοῦ, οὗ ἱεράτευεν ὁ Ἡράκλειτος, καὶ ἄλλα τινά.

Εἰς τὰς ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ μνημονευόμενας τιμὰς ἀναφέρεται ἐπιγραφή ἐκ Λίνδου ἣν ἀνεκάλυψεν ἤδη ὁ Ross, εἶδον δὲ καὶ γῶ (IG XII¹ 853)⁹, συμμέτρως πᾶν ἐγκεχαραγμένην.

[Λίνδιοι ἐτίμασαν]
Ἡράκλειτον Κρατίνου
Καμύνδιον
ἐπαίνωι, χρυσέωι στεφάνωι
καὶ εἰκόني χαλκείῃ κτλ..

Ὅτι δ' ἡ Κάμυνδος δῆμος ὑπῆρχε τῆς Λινδίων χώρας, ἐκ πολλῶν ἐπιγραφῶν γνωστὸν εἶναι· ἀρκεῖ δ' ἡ παραπομπὴ εἰς τὴν τοῦ Ἀθανοδώρου βᾶσιν (*Blinkenberg et Kinch* Exploration archéol de Rhodes III 1905, 57· 59: *στεφανωθέντα ὑπὸ τῶν δάμων τῶν ἐν Λινδίᾳ πόλει Λαδαριῶν, Βρασιῶν, Καταβίων, Πεδιέων, Λινδοπολευῶν, Καμνυδίων, Παγίων, Νετιυδῶν, Κλασιῶν, Ἀργείων, Βουλιδῶν, Δρυειῶν*¹. Ἡ βᾶσις αὕτη κατὰ τὰς ἀποδείξεις τῶν σοφῶν ἐκδοτῶν ἀνήκει εἰς τὸ ἔτος 42 πΧ, παρέχει δ' ἤδη τὴν δι' εἰ γραφὴν τοῦ ι, καθὼς καὶ αὐτὸς Ἡρακλείτου βᾶσις.

Αἱ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ἀνθυπάτους καὶ ἐπαρχοὺς πρεσβεῖαι ὑπεθυμίζουσι τὴν τοῦ τεχνίτου Πλουτάρχου βᾶσιν IG XII¹ 48, τὴν εἰς τὸ 82 πΧ ἀνήκουσαν, ἐπειδὴ νῦν εἴλοι ἀπεδέξαντο τὴν ὑπέμῳ ἀμέσως προβληθεῖσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ Mommsen διὰ τὴν ἀνακρίθειαν τῶν τίτλων ἀπορριφθεῖσαν ἐξήγησιν τοῦ πρώτου Ῥωμαίου ὡς τοῦ Σύλλα, οὗπω ἀποδειχθέντος ἡμετέρωτος· ἐνθυμίζουσι δὲ καὶ ἄλλην βᾶσιν δυστυχῶς πολὺ κατεστραμμένην ἀρ. 57: *πρεσβεύσαντα πο[τ]ι Γναί[ο]ν Ἰούλιον Γναίου υἱὸν Κ[α]ίσαρα αὐτοκρά[τ]ορα*. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι ἕμοιοι ἐπιγραφαὶ ὕστερον εὐρημέναι· ἀλλ' αὐταὶ ἀρκοῦσιν. Οἱ ἐπαρχοὶ praefecti ἦσαν, δηλονότι praefecti classis (*Magie*, De Romanorum iuris publici sacrique vocabulis sollemnibus ... 140), οἷον λ.χ. ὁ ὑπὸ τῶν Τηνίων τιμηθεὶς Κόϊντος Κόϊντου Καλπόρνιος ὁ ἐπαρχος IG XII¹ 841.

Ταύτην τὴν συμβολὴν χαριζόμεθα τοῖς ἐν Κοπεγχάγῃ φίλοις ἡμῶν, ἵνα κατὰ μικρὸν καὶ κατ' οἴκου δύναμιν συνδράμωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ

¹ Οἱ Λίνδιοι ἀπέστειλαν καὶ τὸν ἱερέα Ἀπόλλωνος ἐς Κάμυνδον (στ. 23· 83).